

Presentació

La noció de joc s'ha convertit en les últimes dècades en un motiu temàtic recurrent compartit per disciplines tan diverses com la lògica, l'estètica, l'epistemologia, la matemàtica, la sociologia, la pedagogia, l'antropologia i, fins i tot, l'economia. Els desenvolupaments de la teoria wittgensteiniana dels jocs del llenguatge, i les aplicacions de la teoria matemàtica dels jocs (estratègics) i del mètode de la simulació a la investigació científica han provocat que aquest concepte —que, des de la seva introducció a la història de la filosofia de la mà de Kant i Schiller fins a l'hermenèutica gadameriana, funcionava com a metàfora de l'experiència estètica— hagi esdevingut també una metàfora del coneixement científic. Per això ens ha semblat oportú fer del joc el tema monogràfic dels articles que obren aquest número d'Enrahonar.

El articles que componen aquest dossier no pretenen, òbviament, esgotar un tema que, per la seva dispersió i complexitat, és inabastable en el seu conjunt. El primer, el del professor Carlos Morillas, tracta del joc des d'una perspectiva antropològica a partir de les aportacions d'Huizinga i Caillois. En el segon, el professor Raül Gabás analitza l'ús que Kant fa d'aquesta noció a la Crítica del judici. En el següent, el professor Josep Maria Terrabras puntualitza, enfront de les malinterpretacions usuals, el sentit i la significació correctes de les referències de Wittgenstein als «jocs del llenguatge». Finalment, l'article de Juan José Acero proposa un apropament —des del punt de vista de la teoria matemàtica dels jocs— a la teoria dels jocs semàntics, una teoria esbossada, a començament de la dècada passada, per Jaako Hintikka i que assaja de completar les semàntiques de Frege i Tarski amb la teoria wittgensteiniana exposada en l'article anterior.